

Velkopáteční kázání

pronesené Josefem Smolíkem 18.dubna 2003

Žalm 22

*Přednímu zpěváku k času jitřnímu,
žalm Davidův.*

Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?

Vzdálil se od spasení mého a od slov naříkání mého.

Bože můj, přes celý den volám, a neslyšíš, i v noci, a nemohu se utajiti.

Ty zajisté jsi svatý, zůstávající vždycky k veliké chvále Izraelovi.

V tobě doufali otcové naši, doufali, a vysvobožovali je.

K tobě volávali, a spomáhals jim; v tobě doufali, a nebývali zahánbeni.

Já pak čern jsem, a ne člověk, útržka lidská a povrhel vůbec.

Všickni, kteříž mne vidí, posmívají se mi, ošklebují se, a hlavami potřásají, říkajíce:

Spustiltě se na Hospodina, nechť ho vysvobodí;

nechať jej vytrhne, poněvadž se mu v něm zalíbilo.

Ježto ty jsi, kterýž jsi mne vyvedl z života, ustaviv mne v doufání při prsích matky mé.

Na tebeť jsem uvržen od narození

svého, od života matky mé Bůh můj ty jsi.

Nevzdalujž se ode mne, nebo ssoužení blízké jest, a nemám spomocníka.

Obklíčují mne býkové mnozí, silní volové z Bázan obstupují mne.

Otvírají na mne ústa svá, jako lev rozsápávající a řvoucí.

Jako voda rozplynul jsem se, a rozstoupily se všechny kosti mé, a srdce mé jako vosk rozpustilo se u prostřed vnitřností mých.

Vyprahla jako stěpina síla má, a jazyk můj přilnul k dásním mým, anobř v prachu smrti položils mne.

Nebo psi obskočili mne, rota zlostníků oblehla mne, zprobijeli ruce mé i nohy mé.

Mohl bych sčísti všechny kosti své, oni pak hledí na mne, a dívají se mi.

Dělí mezi sebou roucha má, a o můj oděv mecí los.

Ale ty, Hospodine, nevzdalujž se, síla má, přispěj k spomožení mému.

Vychvať od meče duši mou, a z moci psů jedinkou mou.

Zachovej mne od úst lva, a od rohů jednorožcových vyprošť mne.

I budu vypravovati bratřím svým
o jménu tvém,
uprostřed shromáždění chváliti tě
budu, řka:
Kteríž se bojíte Hospodina, chvalte
jej,
všecko símě Jákobovo ctěte jej, a boj
se ho všechna rodino Izraelova.
Nebo nepohrdá, ani se odvrací od
trápení ztrápeného,
aniž skrývá tváři své od něho, nýbrž
když k němu volá, vyslýchá jej.
O tobě chvála má v shromáždění ve-
líkém,
sliby své plniti budu před těmi, kte-
říž se bojí tebe.
Jísti budou tiší a nasyceni budou,
chváliti budou Hospodina ti, kteříž
ho hledají, živo bude srdce vaše na
věky.

Rozpomenou a obrátí se k Hospodinu
všecky končiny země,
a skláněti se budou před ním všecky
čeledi národů.
Nebo Hospodinovo jest království, a
onť panuje nad národy.
Jísti budou a skláněti se před ním
všickni tuční země,
jemu se klaněti budou všickni stsu-
pující do prachu,
a kteříž duše své nemohou při životu
zachovati.
Símě jejich sloužití mu bude, a při-
čteno bude ku Pánu v každém
věku.
Přijdouť, a lidu, kterýž z nich vy-
jde, vypravovati budou spravedl-
nost jeho;
nebo ji skutkem vykonal.

V postní době upíráme svůj pohled ke kříži na Golgotě. Přes vzdálenost dvou tisíciletí slyšíme z kříže Ježíšova poslední slova : „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil.“ Je to slovo Božího Syna z hlubin ponížení a utrpení. Evangelista Marek, jehož evangelium je pokládáno za nejstarší, zachoval tato Ježíšova slova v aramejštině, již se v jeho době mluvilo: „Eloi, Eloi, lema zabachtani.“ Matouš, jehož evangelium bylo napsáno později, uvádí Ježíšovu modlitbu v hebrejštině „Eli, Eli. . .“ Hebrejšтина je jazyk Starého zákona a žalmů.

Výkřik „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil“ je hořkým výkřikem nářku. Je mnoho žalmů, které vykladači označují jako žalmy nářků. V Starém zákoně je i celá kniha nářků, Pláč Jeremiášův, která obsahuje nárek nad pádem Jeruzaléma. Žalmista v žalmech nářků líčí, jak je pronásledován, jak trpí od nepřátel, kteří ho ponižují. V 22. žalmu je žalmista, trpící služebník Boží, obklopen těmi, kteří se na něho šklebí a potřásají hlavou: „Spustiltě se na Hospodina“, ekumenický překlad má „Svěř to Hospodinu!“ „Ať mu dá vyváznout, ať ho vysvobodí, když si ho oblíbil.“

Navzdory tomu, že žalmista podává řadu podrobností o trpícím služebníku, nejsme s to ujasnit a popsat konkrétní žalmistovu situaci. Jde o nemoc, o věznění, o situaci před popravou? Nevíme. Žalmy mají sloužit věřícím v nej-
různějších situacích. Žalmy jsou liturgickými modlitbami, ve kterých jednotliví věřící rozpoznávají svoji situaci a nacházejí sami sebe. Žalmy se nesnaží vylíčit jeden zvláštní případ. Jsou spíše jakousi šablonou, do které se mají modliteb-

níci se svou situací vejít. To je také naše zkušenost, že v žalmech nacházíme sami sebe, své trápení i svoji naději.

Tak náš Pán Ježíš Kristus nachází v žalmu 22 sama sebe, ztotožňuje se s utrpením žalmisty a pokládá tento žalm za proctví o sobě. Ježíš ve svém vlastním utrpení zakouší trápení všech, kdo byli vystaveni útlaku, nespravedlnosti a násilí. Když volá „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil“, ztotožňuje se s nimi. Tím dal podnět k tomu, že církev chápe tento žalm jako proctví o jeho utrpení.

Tato slova vyjadřují hloubku utrpení opuštěnosti před Bohem. Jak jsem již zmínil, byla tato slova podle evangelisty Marka a Matouše posledními Ježíšovými slovy před jeho smrtí. Ohromná agresivní nicota opuštěnosti, která naléhala na Ježíše, je patrna ze slov, že „v poledne nastala tma po celé zemi až do tří hodin. Kolem třetí hodiny zvolal Ježíš mocným hlasem: Eli, Eli, lema zabachtani.“ Tento výkřik se rodí ze zkušenosti temnoty a pekla. Bůh skryl svou tvář. Ježíš přijal za nás utrpení, které by nikdo z lidí nedokázal unést. Tak nás vysvobodil z moci smrti, z moci nicoty.

Opustil Bůh Ježíše na kříži? Opustil žalmistu? Opustil smlouvu s lidem Izraele? Opustil plány spásy světa? Zapomněl na chudé a trpící? Hospodin je svatý a nemůže se dívat na bezpráví, nevěru a hříchy, kterým jeho lid propadal a jímž propadáme i my. V Hospodinově srdci je boj mezi svatostí a spravedlností na straně jedné a láskou, milostí a milosrdenstvím na straně druhé. „Což bych se tě, Efrajime, mohl vzdát, mohl bych tě, Izraeli, jen tak vydat? Cožpak bych tě mohl vydat jako Admu, naložit s tebou jak se Semojimem? Mé vlastní srdce se proti mně vzepřelo, jsem pohnut hlubokou lítostí. Nedám průchod svému planoucímu hněvu, nezničím Efrajima, protože jsem Bůh, a ne člověk. Jsem Svatý uprostřed tebe, nepřijdu s hněvivostí.“ (Oz 11,8–9). U proroka Izaiáše čteme: „Cožpak může zapomenout žena na své pachelátce, neslitovat se nad synem vlastního života? I kdyby některé zapomněly, já na tebe nezapomenu.“ (Iz 49,15). V 54. kapitole Izaiáše čteme: „Na maličký okamžik jsem tě opustil, avšak shromáždím tě v prevelikém slitování. V návalu rozlícení skryl jsem před tebou na okamžik svoji tvář, avšak ve věčném milosrdenství jsem se nad tebou slitoval.“ (v. 7–8). Boží milosrdenství, Boží slitování a odpuštění je silnější než naše hříchy i než všechny síly temnoty a zkázy, které vyvoláváme svými hříchy.

V evangeliu podle Lukáše nacházíme perspektivu, ve které máme interpretovat Ježíšovo zvolání: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil.“ To nejsou slova zoufalství. Ani v hlubině pekla Ježíš neztrácí vědomí poslání, ke kterému byl vyvolen a ustanoven. Vyznání „proč“ znamená v hebrejštině „k čemu“, tedy co je smyslem mé smrti, co je záměrem, cílem mé opuštěnosti. Smyslem, záměrem, cílem je spása světa. Jako by se Ježíš ve výkřiku „Proč“ rozpomínal na cíl svého utrpení. V evangeliu podle Lukáše jsou poslední Ježíšova slova: „Otče, do tvých rukou proučím svého ducha“, slova žalmu 31. Když Ježíš zemřel, „chrámová opona se roztrhla vpůli odshora až dolů.“ (M 15,38). Bůh Ježíšovu oběť přijal, nastal nový věk. Evangelium dosáhlo až k pohanům, jak

to dosvědčuje centurio, který vyznává: „Ten člověk byl opravdu Syn Boží.“ (M 15,39)

„Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, pak ten, kdo vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, obživí i vaše smrtelná těla Duchem, který ve vás přebývá.“ (Ř 8,11). Kristovo vzkříšení je centrální událostí našich dějin. Protože Kristus vstal, jsme tu shromážděni, čteme 22. žalm, obracíme svůj zrak ke kříži, rozjímáme nad posledními Ježíšovými slovy. To vše by nebylo, kdyby Ježíš nebyl vzkříšen z mrtvých. Nebyla by evangelia, nebyla by křesťanská shromáždění, příběh o kříži by zmizel v zapomenutí jako mnoho jiných příběhů o popravách. Hospodin Krista vzkřísil, Vzkříšený zvítězil nad smrtí a chaosem, jeho moc je mocí vítěznou. Tak to vyznáváme ve shromáždění, tak o tom zpíváme.

Můžete se však zeptat: Je tomu skutečně tak? Vyhrál Ježíš na kříži, anebo prohrál? Židé říkají, že prohrál, království pokoje a spravedlnosti definitivně přece nenastolil, a proto Kristem, Mesiášem není. My věříme a vyznáváme, že zvítězil. Toto vítězství však je vítězstvím, na kterém máme účast pouze ve víře. Ve víře v Ukřižovaného a Vzkříšeného vyznáváme, že už je rozhodnuto, smrt je přemožena, „kníže světa“, ten Zlý, už je přemožen. Avšak bez víry to vypadá, jako by rozhodnuto nebylo, nebo jako by moc dokonce patřila tomu Zlému. Teprve při Kristově příchodu bude vítězství Kristovo zřejmé všem.

Ukřižování a vzkříšení patří dohromady. Bez vzkříšení bychom propadali pocitu beznaděje a marnosti, bez kříže všelijakým bludičkám iluzí.

Kde je nyní vzkříšený Kristus, kde se s ním můžeme setkat, kde je Hospodinova moc, která jej vzkřísila, kde je Hospodin v tomto světě plném útlaku, nespravedlnosti, tam, kde zuří válka? Nevidíme vzkříšeného Pána při díle, nevidíme Pána dějin. Je ještě na svém trůnu?

Duch Boží, který vzkřísil Krista z mrtvých, nám pomáhá najít orientaci v této situaci. Duch má svoji vlastní metodu. Vede nás do tajemství modlitby. Žalmy jsou modlitbami. V modlitbě se mnohé věci, které nevidíme, stávají skutečnými, skutečnějšími než to, co vidíme. V modlitbě se dějí veliké věci, které rozhodují o naší životní cestě. V modlitbě se setkáváme se svým vzkříšeným Pánem, slyšíme jeho hlas a nacházíme v něm své potěšení. On dává pokoj, který zpečetil svou smrtí: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám. Ne jak dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí.“ (J 14,27).

Bůh naše modlitby slyší a odpovídá na ně. Když On odpoví, mění se všechno. Kříž a smrt nezmizí, avšak ztrácejí svoji moc.

To je radostné poselství druhé části žalmu od verše 23, kde čteme „A tys mi odpověděl“. Žalmista v předchozích verších vzpomínal, jak jeho otcové doufali v Hospodina, který je vysvobozoval. Ty vzpomínky však nestačily, aby mu daly naději. Vzpomínal vděčně na své narození, na dar života. Avšak ani to jej nemohlo potěšit. Na to stačilo teprve to, že se Hospodin k němu sklonil, vyslyšel jeho modlitbu a odpověděl mu. „Nepohrdl ponížným, v opovržení ho neměl. Když trpěl příkoří, neukryl před ním svou tvář, slyšel, když

k němu o pomoc volal.“ (v. 25) To změnilo žalmistovu situaci, aby chválil Boha „ve shromáždění a o jménu Hospodinovu, mocných Božích skutcích vyprávěl svým bratřím“. Najednou se mu svět objeví v perspektivě Božího kralování. Vyznává, že „pokorní budou jíst dosyta, budou chválit Hospodina ti, kdo se na jeho vůli dotazují. . . rozpomenou se na Hospodina všechny dálavy země. . . Vždyť Hospodinu náleží kralovat i nad pronárody vládnout.“ (v. 28–29) On také kraluje a vládne nad národy.

To se může zdát nepravdivé, když pomyslíme na to, co se děje ve světě. Zdá se, že velké mocnosti, vojenské síly a peníze vládnu nad národy. To však není pravda. Ve svých modlitbách objevujeme zcela jinou perspektivu: když čteme v Písmu a meditujeme v modlitbě nad jeho slovy, že velké říše se kácejí, a Boží kralování a Boží slovo zůstává, pak se nám věci začnou jevit jinak. V eschatologické perspektivě Božího království je všecko jinak. Jan ve Zjevení zakouší ve víře poslední vítězství : „Učiněna jsou království světa království Pána našeho a Krista jeho a kralovati bude na věky věků.“ (Zj 11,15). Chvalte Hospodina, oslavujeme jeho Jméno. Halelujah.

Amen

Pastorační služba v nemocnicích

Bratři a sestry, dovolím si dnes navázat na pondělní kázání Petra Slámy, v němž citoval úryvek z pravoslavného velikonočního zpěvu: „Smrtí smrt přemohl. . . “ A kdyby jen pouhou smrtí, smrtí sytou dnů, jakou si přejeme všichni. Ježíš si vědomě zvolil potupnou smrt plnou kruté bolesti. Totální fiasko, konec všech nadějí do něj vkládaných. Vždyť vjel do Jeruzaléma jako Mesiáš. Namísto vysvobození Izraele však nastal katastrofální krach jeho poslání. Jiné uzdravoval a křísil, avšak sám sobě nepomohl, trpěl a zhynul. Pak ale přichází to hlavní. Nejprve ženy a pak i učedníci prožili setkání s Ježíšem vzkříšeným, s Ježíšem, který vystoupil nad všechna očekávání s ním spojená. Proti starozákonní naději spjaté s určitým očekáváním Božího zásahu do pozemské skutečnosti tady stojí novozákonní víra, Boží království, které není z tohoto světa. Působí tu láska, kterou žádná naše selhání, nedodělky, viny, jichž litujeme, nepohnou k odmítavému gestu. „Ještě dnes budeš se mnou v ráji“, pravil Pán lotru po pravici. Věřím, že jsou to slova určená nám všem, kdo se k němu obrátíme „v hodině smrti naší“.

Blížkost takovéto lásky, která nikoho, kdo se k ní obrátí, nezavrhně pro jeho chyby, zakoušejí někdy v plnosti, někdy v tušení právě umírající pacienti. Je to také blízkost svobody od cílů i pádů našeho života, od křivd a vin, kterých jsme se dopustili. Celek jedinečného lidského života je odevzdán Bohu a nesmazatelně vepsán do dějin Božího díla s člověkem.

Plnost smíření s Bohem, s lidmi, s vlastním životem je tak zároveň plností svobody pro Boží království. Je plným odevzdáním se Boží vůli. Nádherně tento stav mysli popsala sv. Terezie z Avily již před mnoha staletími. Proto si

ji dovolím citovat:

Že život smrtí končit má,
V tom je má síla k životu
A v naději mám jistotu
Že smrtí život začíná:
Smrti, má spáso jediná,
Přijď, už ti brány otvírám,
Vždyť mru, protože neumírám.
Jaká je v lásce velká síla:
Můj živote, vrať mi už klid,
Mohu jen to: jen se tě zbýt,
Abych tě znovu objevila.
Kéž bych už blízko smrti byla,
Kéž dnes už v náruči ji svírám,
Vždyť mru, protože neumírám.

Pro věřícího člověka, pro něž je konec života přechodem do společenství s Kristem a s těmi, kdo jej již předešli, se tak umírání může stát „znovuobjevením života“, života neomezeného pozemskými danostmi, života věčného. V Janově evangeliu čteme, že Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný (Jan 3,16).

Ale co lidé, kteří nevěří? Jakou mohou mít naději? Copak není konec života koncem všech jejich nadějí, škrtem přes všechny jejich plány, propadem do nicoty?

Nemusí tomu tak být. I jim lze zprostředkovat víru, naději a lásku, ač třeba v rudimentární podobě a velmi jednoduchými slovy. V každém jednotlivém životě, byť by se zdál být marným a zbytečným, lze nalézt okamžiky, které mu dávají smysl. Myslím, že právě takoví lidé jsou těmi, kdo potřebují duchovní péči v čase vážné nemoci či umírání nejvíce. „Nepotřebují zdraví lékaře, ale nemocní.“

Proto si tak velmi cením toho, že hospice dávají této péči prostor, a doufám, že se podaří pastorační péči prosadit i jako standardní součást nemocniční péče. Náš sbor již učinil jistý krok tímto směrem. Návrh pastorační péče jsme podali na geriatrickou kliniku v Londýnské ulici a do Vinohradské nemocnice, kde byl již schválen správním radou a předložen na poradě primářům. Zatím jedinou odezvu jsme dostali z transfúzního oddělení: uvítají dárce.

Lenka Payne

Informace ze schůzí staršovstva

Staršovstvo na své pravidelné schůzi 10. dubna mimo jiné:

- zvolilo kurátorem sboru opět bratra Aleše Laichtera, místokurátorem bratra Jakuba Šilara a předsedou staršovstva faráře sboru, bratra Martina T. Zikmunda,
- s radostí přijalo, že sestra Lenka Paynová, nově zvolená náhradnice staršovstva, se zapojuje do práce křesťanské služby v našem sboru,
- schválilo termín konfirmace — Svatodušní neděle 8. června,
- vzalo na vědomí, že sborová sbírka na opravu fasády činí 21 984 Kč.

Staršovstvo na své pravidelné schůzi 15. května mimo jiné:

- projednalo pořad bohoslužeb 8.6. — Svatodušní neděle: v 9.30 bohoslužby s konfirmací a se slibem staršovstva,
- schválilo přesunutí mateřského centra, vedeného Evou Šormovou, do prostor domovinky a přerušení programu ubytování studentů v našem domě,
- projednávalo provozní a případné finanční dopady ukončení nebo změny smluvních vztahů se společností Lupulus, která využívá na základě nájemních smluv prostory kostela a obchodní prostory na západ od vchodu.

es

Historie vinohradského sboru IX (pokr. z č. 32)

Farář Kašpar sděluje 22. června, že se z vážné choroby nepozdravil, a žádá proto o tři měsíce zdravotní dovolené. Staršovstvo žádosti vyhovělo a požádalo faráře A. Nagyho o zastupování.

Podle smlouvy měla být stavba domu dokončena ke dni 15. července. K tomu datu byly však značné nedodělky v řemeslnických pracích. Stavitel Sochor sděluje, že stavba bude k předání hotova k 8. srpnu s tím, že se farář Kašpar může ihned nastěhovat. Prvé bohoslužby ve sborovém domě stanoveny na 26. srpna 1900 a slavnostní předání budovy bylo naplánováno na 28. září 1900.

Nemoc faráře Kašpara se nezlepšila. Nebyl schopen vykonávat práci a znovu doporučoval opatřit vikáře. V případě, že by žádný ihned nebyl, doporučuje svého syna Timotea, který již dokončoval studia teologie.

Stavitel Dvořák podal rekurs k superintendantnímu úřadu proti jednání staršovstva. 12. listopadu 1900 usneslo se staršovstvo podat odvolání k vrchní církevní radě ve Vídni ve věci rekursu stavitele Dvořáka proti rozhodnutí superintendantního úřadu. Farář Kašpar je v této době stále vážně churav a neschopen práce.

Staršovstvo 18. března 1901 připravilo sborové účty za rok 1900 k nahlédnutí. Stavitel Dvořák vznesl námitku, že lhůta k vyložení účtů je nedostatečná a žádal její prodloužení.

Na červen se připravuje sborové shromáždění a za tím účelem je aktualizován seznam hlasovných údů. Podle záznamů městské rady je v evidenci obyvatelstva na Královských Vinohradech vedeno 828 reformovaných evangelíků. Staršovstvo tedy usneslo ustavit ve sboru sborové zastupitelstvo, neboť byla splněna a překročena podmínka hranice 500 členů pro zřízení zastupitelstva. V souvislosti s tímto bylo nutné rozšířit počet hlasovných členů sboru tak, aby bylo také dost volitelných členů. 9. června 1901 se konalo sborové shromáždění, které mělo zvolit sborové zastupitelstvo. Ke zvolení bylo navrženo 30 členů zastupitelstva. Předsedající nepřipustil diskusi v jednání, a proto část účastníků schůzi opustila. Bylo přítomno 34 členů hlasovných. Tajnou volbou pak bylo zvoleno 30 zastupitelů. Stavitel Dvořák žádal o vydání opisu seznamu hlasovných členů. Předsedající farář Kašpar slíbil tak učinit, ale staršovstvo to odepřelo. Stavitel Dvořák podal proti tomuto jednání a proti způsobu volby stížnost k seniorátnímu výboru. Staršovstvo pak svolalo na 30. červen 1901 schůzi sborového zastupitelstva s tímto programem: 1) ustavení zastupitelstva, 2) schválení sborových účtů za rok 1900, 3) volné návrhy.

Po zahájení navrhuje Dr. Navrátil odložení jednání až do vyřízení rekursu, který byl podán proti způsobu volby zastupitelstva. Dr. Vraný navrhuje přejít k dennímu pořádku, což bylo většinou přijato. Kurátor pak referoval o účtech. Ve volných návrzích bylo navrženo zvýšit počet starších na 10. Dále bylo přijato usnesení o vytvoření pětičlenné komise (J. Ptáček, Fr. Reich, Jos. Smolík, V. Urbánek, Dr. Vraný), která posoudí účty za stavbu. Na schůzi zastupitelstva, konané 28.7.1901, jsou předloženy účty z běžného hospodaření za rok 1900. Dr. Vraný přednáší zprávu komise o posouzení stavebních účtů, dává návrh ke schválení všech účtů a k poděkování staršovstvu za vedení stavby. Far. Kašparovi pak byla odhlasována mimořádná odměna za aktivitu při vedení stavby ve výši 600 zlatých. Dne 9. září bylo sděleno, že rekurs stavitele Dvořáka byl seniorátním výborem zamítnut. Výbor zároveň schválil zvýšení počtu starších. Na téže schůzi rezignovali na své funkce bratři Litomiský, Baštecký a Plocek, aby umožnili novou volbu celého staršovstva. Volební schůze se konala 22. září 1907 za účasti 17 členů zastupitelstva. Při volbě byli za deset členů staršovstva zvoleni bratři J. Baštecký, A. Fořt, Joachymstal, A. Litomiský, J. Ptáček, Fr. Polák, Jos. Smolík, V. Urbánek, Fr. Vraný, Fr. Reichel. Farář Kašpar sdělil staršovstvu, že jeho syn Timoteus již dokončil svá studia a je volitelný za vikáře. Staršovstvo souhlasilo s volbou Timotea Kašpara za osobního vikáře s platem 500 zlatých. 21. října byl pak Timoteus Kašpar ordinován. Zdravotní stav faráře Kašpara se horšil a 15. prosince pak farář Kašpar zemřel. Staršovstvo vystrojilo zemřelému faráři pohřeb na vlastní náklady a vdově poskytlo byt a penzi 600 zl. ročně. Farář L. B. Kašpar byl velmi schopný, energický, a přitom duchovně hluboce založený. Nespokojil se jen s pastýřskou službou sboru, kde působil, ale máje k tomu nadání i vzdělání, sloužil celé církvi svou literární činností. Podílel se i na přípravě časlavského zřízení, jež sice nebylo schváleno státním orgánem, ale vnitřně působilo na upevnění církve ve vztahu

ke státu. Nebylo jeho vinou, že při jeho volbě došlo k rozporům, které pak narušovaly jednotu sboru a ovlivňovaly i jeho postavení ve sboru.

Podle materiálů br. Chadima připravil mch

A z té révy hrozínek, z toho hroznu vínečko

Z pravidelnosti sborového života vyhlédl na počátku května hezký výlet do Bzence. Vedle organizujících Fučíkovských patří dík i všem účastníkům. Mile strávené dva dny nám daly ochutnat jihomoravské přítomnosti ve víně a minulosti v buchlovickém arboretu a strážnickém skanzenu. Příjemnou zprávou je jistě také to, že po vyúčtování výletu mohli organizátoři dát více než dvou-tisícový přebytek do archové sbírky na fasádu.

mch

Ke sborovému hospodaření

Otázka hospodaření sboru se na těchto stránkách probírá poměrně často. Tak často, až se může zdát, že by někteří z bratří a sester mohli být unaveni z přívalu slov o sborových penězích. Z rozhovorů s některými členy našeho sboru jsem vytušil obavu o to, zda takové setrvalé povídání o financích nevede k poklesu obětavosti.

Musím ale říci, že tomu tak není, spíše naopak. V tabulce 1 jsou zmíněny průměrné výše saláru v jednotlivých letech (samotné číslo může být zatíženo malou chybou v řádu desetikorun, která vyplývá z metody, jíž je průměr počítán). Jedno je však jisté — od roku 2001, kdy hospodářská komise doporučila staršovstvu zahájení malé „kampaň“ za účelem zvýšení obětavosti, se zastavil propad průměrné výše saláru, a jak je zřejmé, v roce 2002 byl průměrný salár na nejvyšší hodnotě z celého sledovaného období. Chtěl bych zde všem, kteří

salár odevzdali, jménem staršovstva poděkovat.

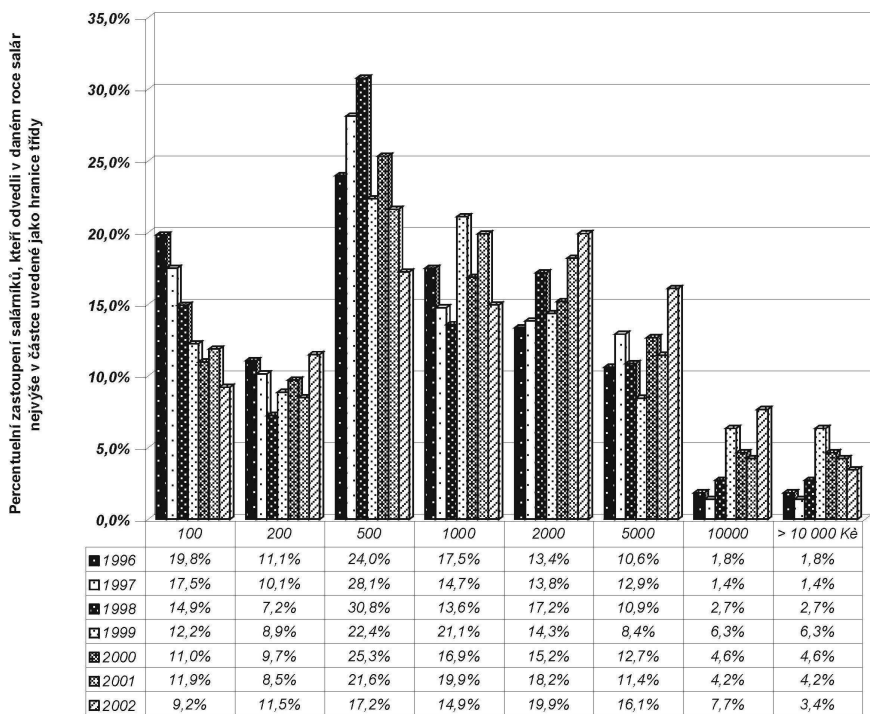
rok	salár
1996	1 595 Kč
1997	1 593 Kč
1998	1 885 Kč
1999	2 644 Kč
2000	2 423 Kč
2001	2 332 Kč
2002	2 754 Kč

Tabulka 1: Průměrné výšky salárů v uplynulých letech.

Samotný průměr však není číslem, které by vypovědělo, jak na tom opravdu jsme. Představme si, že bychom všichni odevzdali po stokrát a jen jeden by vložil do pokladny tři sta tisíc. Průměr by byl vysoký, ale důvod k radosti nad sborovým růstem by v tomto případě chyběl. Proto jsem připojil ještě jeden graf, takzvaný frekvenční (obr. 1). Ten nám důvod k radosti poskytuje. Při pohledu na něj zjistíme, že stále víc a více členů sboru odevzdává salár v částkách nad jeden tisíc korun ročně. Čtení tohoto grafu je jednoduché — představme si, že nás zajímá, kolik členů sboru odevzdalo salár do sta korun, kolik členů sboru mezi stem a dvěma sty korunami, kolik mezi dvěma sty a pěti sty korunami a tak dále. Čísla na vodorovné ose grafu znázorňují právě tento druh zvědavosti. Čísla na svislé ose označují procenta z těch, kdo v daném roce salár odevzdali ve výši mezi číslem, ze kterého sloupeček vyrůstá, a číslem, ze kterého vyrůstá sloupeček se stejným šrafováním vlevo od něj — procenta proto, aby se dalo dobře porovnávat, neboť počet salárníků se v každém roce trochu mění. Pak už tu jsou jen různě puntikaté nebo šrafované sloupečky. Pro každý rok je vždy zvoleno jedno šrafování a výška každého sloupečku je dána počtem salárníků — procentem z celkového počtu salárníků, kteří v daném roce odevzdali salár. Kdo zaplatil mezi stem a dvěma sty korunami, zvyšuje sloupečky, které mají pod sebou číslo 200, kdo zaplatil mezi dvěma sty a pěti sty, je započítán ve sloupečcích, které mají pod sebou číslo 500 a tak dále. Když se na tenhle graf podíváme, najdeme určitě důvod k radosti, protože stále méně z nás dává na salár nejvýše sto korun a stále více z nás dává mezi jedním a dvěma tisíci korunami a mezi dvěma a pěti tisíci korunami. To je určitě důvod k radosti pro všechny z nás a možná i důvod k zamýšlení pro ty, kteří se ještě nerozhodli oddělit ze svých příjmů víc než tisíc korun ročně.

Z pověření staršovstva bych chtěl zde poděkovat všem sestřám a bratrům, kteří se nad sborovými příjmy zamýšlejí a kteří zvyšují svou obětavost.

Chtěl bych také nás všechny povzbudit — je hezký pocit vidět, jak saláry

Třídy (v Kč) - vyznačují maximální salár, který byl uvedeným procentem salárníků odevzen

Obrázek 1: Frekvenční graf.

rostou a jak většina z nás stále zodpovědněji zvažuje výzvy a důrazy kladené na obětavost. Přesto je potřeba říci, že nás čeká ještě dlouhá cesta. Pokud se na tyto úspěchy podíváme z úhlu pohledu doporučení řádů naší církve, máme stále hodně co dělat. Doporučení zní — dávat salár ve výši 5% z čistých ročních příjmů. Pokud bychom si jako příklad vzali hrubou mzdu ve výši 6 500,- Kč — což je při největším zatížení 5 297 Kč čistého — ročně dá 5% z tohoto příjmu částku 3 178 Kč (pokud bychom se chtěli držet doporučení, jež radí zvyšovat salár v malých krocích, pak 3% činí 1 906 Kč). Chtěl bych vás proto požádat o to, abychom společně neustávali v přemýšlení o těchto číslech a hledali cestu, jak se prozatím přiblížit k odevzdání alespoň oněch 3% ze svého čistého ročního příjmu. Závěrem bych rád ujistil, že doporučení synodní rady stojí na velmi pevných základech a pomalu nás připravují na dobu, ve které bude naše církve na státu finančně nezávislá.

mch

Slovo ke konfirmaci

Dnes, v neděli 8.6., se scházíme ke konfirmaci 9 mladých lidí z našeho sboru. Jsou to Petr Sankot, Blanka Uličná, Jonáš Herza, Tím Šorm, Anna Šarounová, Štěpán Filipi, Lenka a Martin Zelených a Filip Němeček. Z této události se velmi radujeme. Jsme rádi, že jsou v našem sboru bratři a sestry, kterým na dětech a práci s nimi záleží. A kterým záleží na Pánu Bohu. Víme, jak náročná je doba dospívání. V dnešní společnosti možná ještě více než kdykoliv dříve čeká na mladé lidi mnoho věcí, které je mohou odvést od živé víry. Přáli bychom si, aby to s našimi konfirmandy nedopadlo jako s netopýry v jednom „evangelickém“ vtipu: pan farář je tak dlouho nemohl dostat z kostela, až ho napadlo, že je „okonfirmuje“. Dobře ale víme, že víra nezáleží tak úplně na nás. Musíme jen doufat, že se tito mladí lidé přes nedokonalost nás starších, kteří se podílejí na formování jejich víry, setkali a budou setkávat s Tím jediným dokonalým a nechají se jím i nadále vést.

redaktoři

Oslovení konfirmandů

Milí konfirmandi: Petře, Jonáši, Filipe, Blanko, Aničko, Lenko, Martine, Štěpáne a Time! Strávili jsme spolu dva roky v konfirmačním cvičení, na jehož vedení jsme se podíleli s Evou. Čas s vámi se nám velmi líbil. Máme radost z toho, že vrůstáte do obsahu biblické víry a zároveň do vztahů mezi sebou i s jinými lidmi v rámci sboru. Dnes jste konfirmováni a přijati mezi „vyškolené“ členy sboru. Víte zároveň, že učednictví je celoživotní proces, spočívající jak v naslouchání, učení se, přijímání, tak ve vydávání svědectví slovem i činem. Přejeme vám, abyste v cestě za Kristem nacházeli už nyní v čase dospívání a pak vždy znovu i v dospělosti ukotvení, uspokojení a zalíbení. A vězte, že v našem sboru i v širším společenství církve máte svůj domov, své zázemí, své místo. Vyjděte tedy na svou pouť víry s vědomím, že v karavaně máte hodně známých, kteří vás mají rádi s nimiž se můžete vzájemně sdílet, povzbuzovat a pomáhat si. Tak ať se vám dobře šlape!

Martin T. Zikmund

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází zhruba jednou za měsíc. Redaktoři jsou Matěj Cháb (chab@idealtour.cz), Petr Sláma (slama@etf.cuni.cz), Jana Šarounová (sarounova@quick.cz) a Jiří Svoboda (freedomek@quick.cz). Jazyková úprava Jana Šarounová. Sazba typografickým systémem L^AT_EX 2_ε a tisk Jiří Svoboda. Hrozen lze též najít na Internetu na URL <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy pošlete na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha Vinohrady, tel: 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Uzávěrka tohoto čísla byla 29.5.2003. Náklady na tisk tohoto čísla činily 6 Kč.